

DECIZIA Nr.98
din 7 februarie 2008

**asupra cererii de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională
dintre Președintele României și Guvernul României, formulată de
primul-ministru Călin Popescu Țăriceanu**

Publicată în Monitorul Oficial nr.140 din 22.02.2008

Prin Cererea cu nr.5/361 din 24 ianuarie 2008, primul-ministru, în temeiul art.146 lit.e) din Constituție și al art.34 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a solicitat să se constate:

1. existența unui conflict juridic de natură constituțională între Guvernul României și Președintele României;

2. că acest conflict este cauzat de refuzul Președintelui de a da curs propunerii înaintate de primul-ministru cu privire la numirea în funcția de ministru al justiției a doamnei Norica Nicolai;

3. că refuzul Președintelui României de a o numi pe Norica Nicolai în funcția de ministru al justiției este neconstituțional.

Cererea a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr.702 din 24 ianuarie 2008 și formează obiectul Dosarului nr.102E/2008.

În motivarea cererii se susțin, în esență, următoarele:

La data de 9 decembrie 2007, domnul Tudor-Alexandru Chiuariu și-a prezentat demisia din funcția de ministru al justiției, în temeiul art.106 din Constituție și al art.5 din Legea nr.90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor.

Prin Decretul Președintelui României nr.1.128/2007, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.861 din 17 decembrie 2007, s-a luat act de demisie și funcția a fost declarată vacantă.

Prin Scrisoarea nr.5/6.764 din 17 decembrie 2007, primul-ministru a propus Președintelui României numirea în funcția de ministru al justiției a doamnei Norica Nicolai.

Prin Adresa nr.144 din 8 ianuarie 2008, Președintele României a cerut primului-ministru să renunțe la propunerea formulată, motivând respingerea propunerii și invocând Decizia Curții Constituționale nr.356/2007.

Prin Scrisoarea nr.5/57 din 9 ianuarie 2008, primul-ministru a răspuns Președintelui României că își menține propunerea anterioară, întrucât refuzul de numire nu este motivat legal și conține doar aprecieri subiective.

Ca urmare a acestei corespondențe, prin Adresa nr.191 din 14 ianuarie 2008, Președintele României a precizat că își menține punctul de vedere privind respingerea propunerii de numire și a cerut primului-ministru să propună o persoană care să fie numită ministru interimar al justiției.

În cerere se menționează că Președintele României nu are drept de veto față de propunerea primului-ministru, potrivit celor statuate de Curtea Constituțională, și face referire la ipotezele prevăzute de art.85 din Constituție. În ipoteza prevăzută de art.85 alin.(2), Președintele României are dreptul să verifice corespunderea pe funcție și poate solicita primului-ministru să renunțe la propunere, dacă nu sunt îndeplinite condițiile legale prevăzute de art.2 din Legea nr.90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor.

Sunt invocate și considerente deduse din reglementarea constituțională privind răspunderea politică a Guvernului în fața Parlamentului, potrivit art.109 alin.(1) din Constituție, și, în temeiul acestor considerente, se susține că răspunderea politică pentru desemnarea membrilor Guvernului aparține exclusiv primului-ministru, atât în cazul învestirii Guvernului, cât și în cazul remanierii guvernamentale. Președintele României poate interveni numai în temeiul art.107 alin.(3) din Constituție.

Temeiurile de drept sunt completate cu referire la atribuțiile Președintelui României și se susține că atribuția Președintelui de a numi în funcții publice este o obligație, iar nu un drept, așa cum s-a statuat prin Decizia nr.384/2006 a Curții Constituționale.

La cerere au fost anexate, în copie, înscrisurile menționate mai sus.

În conformitate cu dispozițiile art.35 alin.(1) din Legea nr.47/1992, cererea a fost comunicată părților aflate în conflict și li s-a solicitat să-și exprime punctul de vedere asupra conținutului conflictului și asupra eventualelor căi de soluționare a acestuia.

Președintele României a comunicat punctul său de vedere prin Adresa nr.359 din 30 ianuarie 2008, prin care se susține:

- să se constate existența unui conflict politic între primul-ministru și Președintele României, datorat divergențelor de opinii politice;

- existența unui conflict juridic de natură constituțională între primul-ministru și Președintele României, deoarece primul-ministru refuză să își îndeplinească atribuția de a face o nouă propunere către șeful statului, ca urmare a respingerii primei propuneri de numire în funcția de ministru al justiției;

- că acest conflict a izvorât din refuzul primului-ministru de a colabora cu Președintele României și de a înainta o propunere corespunzătoare pentru funcția de ministru al justiției.

În expunere se menționează că propunerea de numire în funcția vacantă de ministru al justiției s-a făcut fără o consultare prealabilă. Având în vedere importanța funcției și a atribuțiilor pe care le exercită ministrul justiției, ca membru de drept al Consiliului Superior al Magistraturii și al Consiliului Suprem de Apărare a Țării, Președintele României a solicitat și a obținut de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție mapa profesională a doamnei Norica Nicolai, din a cărei verificare au rezultat următoarele:

- în perioada 1983-1991 doamna Norica Nicolai a fost procuror la „Parchetul de pe lângă Judecătoria Oltenița” (Procuratura locală Oltenița) și a avut o serie de abateri în activitatea profesională, la care se adaugă și evenimente pentru care a fost în situația de a fi sancționată”;

- a modificat mandatul de arestare a unei persoane nevinovate cu datele altei persoane și a dispus arestarea acesteia din urmă în instanța de recurs, fără ca împotriva persoanei în cauză să fi avut loc urmărirea penală sau judecata în primă instanță;

- a reprezentat în instanță interesele unei persoane într-o acțiune civilă, deși, la acea dată, avea funcția de procuror;

- o nepoată a sa a votat în Senatul României, în numele său, motiv pentru care doamna Norica Nicolai a fost sancționată disciplinar de către conducerea Senatului.

La 8 ianuarie 2008 Președintele României a cerut în scris primului-ministru să renunțe la propunere, pentru motivele menționate, iar la 9 ianuarie 2008 primul-ministru a răspuns că își menține propunerea, întrucât refuzul Președintelui nu se întemeiază pe Constituție și pe lege, iar în cadrul întrevederii din 12 ianuarie 2008, primul-ministru a refuzat să propună un alt candidat.

Ca urmare a acestei stări de lucruri, Președintele României a cerut primului-ministru să propună numirea unui ministru interimar al justiției, solicitare dusă la îndeplinire și urmată de numirea în această funcție a domnului Teodor Viorel Meleşcanu.

Primul-ministru a comunicat punctul său de vedere cu Adresa nr.5/383 din 25 ianuarie 2008 și, în dezvoltarea susținerilor formulate, a reluat temeiurile de fapt ale cererii de sesizare a Curții Constituționale, completate cu actele și măsurile ulterioare.

Potrivit dispozițiilor art.35 alin.(2) și (3) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea primului-ministru a fost dezbătută în ședința din 6 februarie 2008, părțile în conflict fiind prezente prin reprezentanții împuterniciți cu dovezi scrise în acest sens. Dezbaterile au fost consemnate în Încheierea din 6 februarie 2008 și, având nevoie de timp pentru deliberare, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 7 februarie 2008.

CURTEA,

examinând cererea de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională, formulată de primul-ministru, punctele de vedere ale Președintelui României și primului-ministru, înscrisurile depuse de părțile aflate în conflict, decretele emise de Președintele României, susținerile orale și notele scrise ale reprezentanților părților în litigiu, raportul judecătorului-raportor, prevederile Constituției, ale Legii nr.90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, ale Legii nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.e) din Constituție, ale art.1, 10, 34 și 35 din Legea nr.47/1992, să se pronunțe **asupra cererii de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională dintre Președintele României și primul-ministru**

privind refuzul Președintelui de a o numi în funcția de ministru al justiției pe doamna Norica Nicolai și temeiurile juridice invocate de părți.

În soluționarea unui asemenea conflict juridic, Curtea Constituțională este obligată să dea textelor din Legea fundamentală o interpretare corespunzătoare, pentru a desprinde din litera acestora spiritul care guvernează această materie.

Curtea reiterează opinia sa anterioară, potrivit căreia atribuțiile Curții Constituționale, stabilite de Legea fundamentală, nu îi permit acesteia să examineze și să soluționeze conflicte de natură politică. Soluționarea acestor conflicte revine partidelor politice sau autorităților publice aflate în astfel de conflicte, inclusiv Președintelui României, care trebuie să vegheze la respectarea Constituției, la buna funcționare a autorităților publice și să exercite funcția de mediere între puterile statului, precum și între stat și societate.

Având în vedere cele de mai sus, Curtea reține următoarele:

1. Art.85 din Constituția României prevede trei cazuri în care Președintele României numește Guvernul [alin.(1)] sau numai pe unii membri ai Guvernului [alin.(2) și (3)]. În cazul prevăzut la alin.(1) numirea are loc pe baza votului de încredere acordat de Parlament în conformitate cu prevederile art.103 din Legea fundamentală, iar în cazul prevăzut la alin.(3), pe baza aprobării Parlamentului, acordată la propunerea primului-ministru. Actul juridic în baza căruia Președintele României face numirile este Hotărârea Parlamentului, adoptată în condițiile art.85 alin.(1), ale art.103 alin.(3) din Constituție și ale dispozițiilor corespunzătoare ale Regulamentului ședințelor comune ale Camerelor Parlamentului.

Din textul Constituției rezultă că, în cazurile prevăzute la alin.(1) și (3) ale art.85, numirea de către Președintele României a miniștrilor este un act de executare a hotărârii Parlamentului și de investire, pe această bază, a miniștrilor, de către șeful statului. Hotărârea organului reprezentativ suprem al poporului român [art.61 alin.(1) din Constituția României] este un act obligatoriu, pe care Președintele nu l-ar putea refuza decât prin săvârșirea unor fapte grave de încălcare a Constituției.

Spre deosebire de reglementarea consacrată în art.85 alin.(1) și (3) din Legea fundamentală, alin.(2) al aceluiași articol prevede că „Președintele revocă și numește, la propunerea primului-ministru, pe unii membri ai Guvernului”. Interpretarea ad litteram a textului impune constatarea și concluzia că, în acest caz, Președintele nu execută o hotărâre a Parlamentului, ci se află în situația de a decide el însuși numirea unor miniștri, la propunerea primului - ministru. Actul de decizie în această fază fiind prin definiție un act de voință, este evident că Președintele are libertatea de a primi propunerea primului-ministru sau de a-i cere să facă o altă propunere.

Curtea Constituțională constată că soluția prevăzută la art.85 alin.(2) din Constituție reprezintă o aplicație a concepției legiuitorului constituant care a stat la baza principiului echilibrului puterilor în stat, consacrat în art.1 alin.(4) din Legea fundamentală, principiu aplicat, în egală măsură, în modul de atribuire și de exercitare a competențelor tuturor autorităților publice, inclusiv a celor care fac parte din aceeași putere, dintre cele trei prevăzute de textul menționat. Pe baza acestui principiu, pentru evitarea blocajelor instituționale și pentru buna lor funcționare, autoritățile publice au obligația să colaboreze.

Totodată, Curtea constată că acest înțeles al art.85 alin.(2) din Constituția României, dedus astfel cum s-a arătat mai sus, conține premisele unui blocaj instituțional în condițiile în care autoritățile publice, cu competențe conjuncte în realizarea aceluiași obiectiv de ordin constituțional nu colaborează și nu reușesc să se pună de acord, în mod repetat.

Astfel, așa cum s-a arătat, în exercitarea competenței sale prevăzute de art.85 alin.(2) din Constituție, Președintele României poate să nu accepte propunerea primului-ministru de numire a unei persoane într-o funcție vacantă de ministru și să-i ceară să facă o altă propunere. În aceste condiții, pot fi puse două probleme: de câte ori are dreptul Președintele să procedeze în acest mod și dacă primul-ministru este îndreptățit să repete prima nominalizare. Legea fundamentală nu răspunde în mod explicit la aceste probleme. În cazul în care dezacordul Președintelui și al primului-ministru este ireductibil, așa cum se prezintă situația în cauza de față, se creează un blocaj instituțional inadmisibil, de natură să împiedice buna funcționare a Guvernului.

2. Printr-o decizie anterioară, nr.356 din 5 aprilie 2007, pronunțată în soluționarea altui conflict juridic de natură constituțională privind aplicarea art.85 alin.(2) din Constituție, Curtea Constituțională a statuat că Președintele României poate să ceară primului-ministru să

facă o altă propunere pentru ocuparea unei funcții de ministru rămase vacantă și a precizat că Președintele nu are un drept de veto, excluzând astfel validitatea unui refuz nemotivat, arbitrar.

Dat fiind că în cazul citat conflictul încetase înainte de judecarea cauzei de către Curtea Constituțională, prin numirea ministrului neagreat inițial de Președintele României, Curtea nu și-a propus să rezolve, prin decizia citată, și problema numărului de cazuri în care Președintele poate refuza o propunere a primului-ministru și nici dacă primul-ministru poate reitera propunerea inițială respinsă de Președinte.

Pentru considerentele ce se vor expune în continuare, Curtea va examina și soluționa aceste probleme prin prezenta decizie.

3. În conformitate cu prevederile art.146 lit.e) din Constituția României, Curtea Constituțională „soluționează conflictele juridice de natură constituțională dintre autoritățile publice, la cererea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a primului-ministru sau a președintelui Consiliului Superior al Magistraturii”.

Este de reținut și că, potrivit dispozițiilor art.142 alin.(1) din Constituție, „Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției”.

Asemenea tuturor prevederilor constituționale prin care se instituie competențe, **dispozițiile cuprinse în articolele citate sunt imperative și nu îngăduie Curții să se sustragă de la soluționarea conflictului cu care este sesizată. Din această cauză, Curtea nu are dreptul să lase perpetuarea blocării activității guvernamentale privitoare la justiție, sub cuvânt că art.85 alin.(2) din Legea fundamentală nu prevede de câte ori poate să ceară Președintele României primului-ministru să facă o altă propunere și nici obligația primului-ministru de a veni cu o altă propunere decât cea inițială. Dimpotrivă, Curtea Constituțională are obligația să soluționeze conflictul și să înlăture, prin soluția dată, blocajul instituțional.** În acest sens, Curtea Constituțională se întemeiază, în egală măsură, și pe unul dintre principiile juridice fundamentale, având statut de **constantă a dreptului**, care se regăsește și în art.3 din Codul civil român de la 1864, precum și în legislația altor țări, în conformitate cu care **judecătorului nu-i este permis să refuze judecarea unui caz, cu motivarea că nu există lege care să prescrie soluția sau că legea este obscură.**

Pentru soluționarea conflictului juridic de natură constituțională cu care a fost sesizată, Curtea trebuie, în consecință, să caute înțelesul normei de la art.85 alin.(2) din Constituție în litera acestui text, cât și în principiile de bază și în spiritul Legii fundamentale. În acest sens, Curtea Constituțională are în vedere prevederile art.1 alin.(3) din Constituție, în conformitate cu care „România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate”. De aceea, Curtea apreciază că **una dintre condițiile realizării obiectivelor fundamentale ale statului român, definite în textul citat, o constituie buna funcționare a autorităților publice, cu respectarea principiilor separației și echilibrului puterilor, fără blocaje instituționale.**

4. În ceea ce privește numărul de cazuri în care Președintele României poate cere primului-ministru să facă altă nominalizare pentru funcția de ministru vacantă, Curtea constată că, pentru preîntâmpinarea apariției unui blocaj instituțional în procesul de legiferare, legiuitorul constituant a prevăzut la art.77 alin.(2) din Legea fundamentală dreptul Președintelui de a cere Parlamentului reexaminarea unei legi înainte de promulgare, **o singură dată.**

Curtea apreciază că această soluție are valoare constituțională de principiu în soluționarea conflictelor juridice între două sau mai multe autorități publice care au atribuții conjuncte în adoptarea unei măsuri prevăzute de Legea fundamentală și că acest principiu este de aplicațiune generală în cazuri similare.

Aplicată la procesul de remaniere guvernamentală și de numire a unor miniștri în caz de vacanță a posturilor, această soluție este de natură să elimine blocajul ce s-ar genera prin eventualul **refuz repetat** al Președintelui de a numi un ministru la propunerea primului-ministru.

De asemenea, Curtea Constituțională, pentru a ajunge la această soluție, constată că raporturile dintre Președintele României și primul-ministru nu pot fi pur formale. De aceea, verificarea îndeplinirii condițiilor de numire în cazurile prevăzute de art.85 alin.(2) din Constituție intră în competența Președintelui României la exercitarea, pentru prima dată, de către primul-

ministru, a dreptului de a propune. Limitarea la o singură respingere a propunerii se justifică prin faptul că, în continuare, răspunderea pentru o altă nominalizare revine, în exclusivitate, primului-ministru.

În consecință, Curtea Constituțională urmează să constate că, în aplicarea art.85 alin.(2) din Constituție, Președintele României, neavând drept de veto, poate să ceară primului-ministru o singură dată, motivat, să facă o nouă propunere de numire a altei persoane în funcția de ministru. Motivele cererii Președintelui României nu pot fi cenzurate de primul-ministru, care, în procedura prevăzută de art.85 alin.(2) din Constituție, nu are decât dreptul de a propune Președintelui numirea unui ministru, iar nu și competență decizională. Ca și în cazul exercitării celorlalte atribuții prevăzute în Constituție, Președintele rămâne răspunzător politic, în fața electoratului, pentru modul în care a motivat refuzul de a da curs propunerii primului-ministru, după cum primul-ministru și Guvernul rămân răspunzători politic în fața Parlamentului.

În ceea ce privește posibilitatea primului-ministru de a reitera prima propunere, Curtea urmează să constate că această posibilitate este exclusă prin chiar faptul neînsușirii propunerii de către Președintele României. Așadar, primul-ministru are obligația să propună pentru funcția de ministru o altă persoană.

Având în vedere considerentele expuse, dispozițiile art.146 lit.e) din Constituție, precum și prevederile art.11 alin.(1) lit.A.e), ale art.34 și 35 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Curtea Constituțională constată existența unui conflict juridic de natură constituțională între Guvern și Președintele României, în legătură cu numirea doamnei Norica Nicolai în funcția de ministru al justiției.

2. În exercitarea atribuțiilor prevăzute de art.85 alin.(2) din Constituție, Președintele României poate refuza, o singură dată, motivat, propunerea primului-ministru de numire a unei persoane în funcția vacantă de ministru. Primul-ministru este obligat să propună o altă persoană.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și primului-ministru și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 7 februarie 2008 și la aceasta au participat: Ioan Vida, președinte, Nicolae Cochinescu, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Ion Predescu, Pușkas Valentin Zoltan, Tudorel Toader, Augustin Zegrean, judecători.

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu opinia majoritară, apreciem că soluția adoptată reprezintă o nejustificată îndepărtare de la rezolvările cu valoare de principiu constituțional, adoptate prin Decizia nr.356 din 5 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.322 din 14 mai 2007, referitoare la numirea domnului Adrian Mihai Cioroianu în funcția de ministru al afacerilor externe, o completare la Constituție și în același timp un pas semnificativ de la republica semiprezidențială spre o republică prezidențială.

Este de observat că prin Decizia nr.356 din 5 aprilie 2007 Curtea Constituțională a statuat faptul că, în exercitarea atribuțiilor prevăzute de art.85 alin.(2) din Constituție, Președintele României nu are un drept de veto, dar poate cere primului-ministru să renunțe la propunerea făcută, atunci când constată că persoana propusă nu îndeplinește *condițiile legale* pentru exercitarea funcției de membru al Guvernului. În toate cazurile respingerea candidaturii trebuie să fie motivată. Condițiile legale ce trebuie îndeplinite pentru exercitarea funcției de membru al Guvernului sunt cele enumerate în art.2 din Legea nr.90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.164 din 2 aprilie 2001, cu modificările și completările ulterioare. Soluționând conflictul juridic de natură constituțională dintre Guvern și Președintele României, conflict apărut în legătură cu

numirea doamnei Norica Nicolai în funcția de ministru al justiției, Curtea Constituțională a statuat că, în exercitarea atribuțiilor prevăzute de art.85 alin.(2) din Constituție, Președintele României poate refuza, o singură dată, *motivată*, propunerea primului-ministru de numire a unei persoane în funcția vacantă de ministru. Din această perspectivă, considerăm că marja de apreciere a Președintelui României este foarte cuprinzătoare, chiar dacă acesta rămâne răspunzător politic, în fața electoratului, pentru modul în care a motivat refuzul de a da curs propunerii primului-ministru.

Potrivit prevederilor art.85 alin.(2) din Constituție, în caz de remaniere guvernamentală sau de vacanță a postului, Președintele revocă și numește, la propunerea primului-ministru, pe unii membri ai Guvernului. Statuând că Președintele României poate refuza, o singură dată, motivat, propunerea primului-ministru de numire a unei persoane în funcția vacantă de ministru, de această dată Curtea Constituțională a adăugat faptul că primul-ministru este obligat să propună o altă persoană. Se observă că numărul de cazuri în care Președintele României poate cere primului-ministru să facă altă nominalizare pentru funcția de ministru vacantă a fost stabilit prin raportare la prevederile art.77 alin.(2) din Legea fundamentală, prevederi potrivit cărora, înainte de promulgare, Președintele poate cere Parlamentului, o singură dată, reexaminarea legii. Curtea a mai apreciat că această soluție are valoare constituțională de principiu cu aplicațiune generală în cazuri similare. Consecvenți cu acest raționament, ar fi trebuit ca, după refuzul Președintelui de numire a unei persoane în funcția vacantă, primul-ministru să poată reveni, propunând aceeași persoană pentru funcția de ministru, tot astfel cum după cererea de reexaminare a legii, Președintele este obligat să promulge legea, chiar dacă are același conținut, legiuitorul considerând că nu sunt necesare modificări în sensul celor solicitate.

Dreptul consacrat în favoarea Președintelui României de a putea să refuze, o singură dată, motivat, propunerea primului-ministru de numire a unei persoane în funcția vacantă de ministru, urmat de obligația impusă acestuia de a propune o altă persoană, reprezintă, în opinia noastră, un pas semnificativ de la arhitectura constituțională semiprezidențială spre o republică prezidențială. Președintele României dobândește prerogative în privința componenței nominale a Guvernului cu ocazia remanierii acestuia în procedura prevăzută de art.85 alin.(2) din Constituție. Art.85 din Constituție prevede trei cazuri în care Președintele României numește Guvernul [alin.(1)] sau numai pe unii membri ai Guvernului [alin.(2) și (3)]. Curtea Constituțională apreciază că în condițiile alin.(1) și (3) numirea de către Președintele României a miniștrilor este un act de executare a hotărârii Parlamentului și de investire, pe această bază, a demnitarilor de către șeful statului. În același sens, prin Decizia nr.356 din 5 aprilie 2007, Curtea Constituțională aprecia că alin.(2) al art.85 din Constituție, care se referă la una din formele remanierii guvernamentale, nu poate să se abată de la regimul constituțional al investirii și al modificărilor în componența Guvernului, deoarece art.85 are în întregime aceeași concepție de bază, una și aceeași fundamentare constituțională. Apreciam că din această perspectivă trebuie să ne raportăm, în egală măsură, atât la statutul candidatului la funcția de ministru, care este verificat de către Președinte sub aspectul îndeplinirii condițiilor legale, verificări făcute de către comisiile parlamentare în cazul procedurilor de la alin.(1) și (3) ale art.85 din Constituție, cât și la actul de numire în funcția de ministru, realizat de către Președinte. Din moment ce prin procedura de remaniere consacrată de art.85 alin.(2) nu ne putem abate de la regimul constituțional al investirii, credem că nici actul Președintelui nu își poate modifica semnificația, dobândind valențele actului decizional. În atare situație primul-ministru, care trebuie să ducă la îndeplinire programul de guvernare, poartă răspunderea propunerii pentru funcția de ministru, în raport cu care poate fi folosită moțiunea de cenzură.

Judecător,

Prof.univ.dr. **Tudorel Toader**

Judecător,

Puskás Valentin Zoltán